

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

28 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în următoarea componență:

președinte

Ursache Petru

judecători

Toma Nadejda

Alerguș Constantin

Timofti Vladimir

Moraru Petru

judecând, fără citarea părților la proces, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui

Zencenco Inga Vladimir, născută la XXXXXX,
originară și domiciliată în XXXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *Prima instanță: 11.02.2014 – 23.05.2016;*
2. *Instanța de apel: 28.06.2016 – 03.10.2016;*
3. *Instanța de recurs: 02.12.2016 – 28.03.2017.*

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 23 mai 2016, Zencenco Inga Vladimir a fost achitată de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal, deoarece fapta inculpatei nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, de către organul de urmărire penală este învinuită Zencenco Inga Vladimir pentru faptul că, la 28.01.2012, aflându-se în mun. Chișinău, acționând de comun acord și împreună cu persoanele neidentificate de organul de urmărire penală pe nume „Vanea” și „Tania”, urmând scopul îndemnării și înlesnirii practicării prostituției, a înlesnit practicarea prostituției prin punerea la dispoziția XXXXXX și XXXXXXa clienților care vor beneficia de serviciile sexuale acordate de ele contra plată, după care a organizat acordarea serviciilor sexuale contra plată de către XXXXXX și XXXXXX în incinta hotelului „Diplomat” amplasat pe str. Lacului 39, mun. Chișinău, însă din cauze independente de voința acestora servicii sexuale nu au fost acordate.

Acțiunile inculpatei au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal - *proxenetism, adică îndemnarea la practicarea prostituției și înlesnirea la practicarea prostituției de către o altă persoană acțiuni săvârșite față de două sau mai multe persoane.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Zencenco Inga Vladimir să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal la 4 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 4 ani, în temeiul art. 90 Cod penal.

În motivarea apelului a invocat ilegalitatea hotărârii primei instanțe, considerând că instanța nu a apreciat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Probatoriul examinat în cadrul cercetării judecătorești, care instanța l-a interpretat greșit în favoarea inculpatei se remarcă, că acuizarea adusă privind existența în acțiunile inculpatei a semnelor componente acestei infracțiuni se demonstrează prin: depozițiile martorului XXXXXX., date în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești, precum și prin materialele cauzei administrate la dosar.

Totodată, a indicat că nu este de acord cu concluzia instanței în ce privește faptul, că acuizarea nu a prezentat probe verosimile care ar dovedi faptul că inculpata a îndemnat ori a înlesnit practicarea prostituției, ori a tras foloase de pe urma practicării prostituției, nu a prezentat probe care să demonstreze intenția directă-unică și urmărirea scopului de a exploata două sau mai multe persoane.

A considerat că asemenea apreciere a probelor este nejustificată, care nu corespunde circumstanțelor cazului în coroborare cu probele prezentate în cadrul cercetării judecătorești de către partea acuzării și care dovedesc incontestabil vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii.

Mai mult, apelantul a menționat că în cadrul cercetării judecătorești au fost prezentate suficiente probe care dovedesc vinovăția inculpatei, fiind realizată latura obiectivă - îndemnarea practicării prostituției, dar și alt element a laturii obiective, și anume - înlesnirea practicării prostituției.

În opinia acuzatorului de stat, argumentele sentinței de achitare sunt nejustificate, deoarece probele au fost acumulate de către organul de urmărire penală în strictă conformitate cu prevederile legislației procesual penale, de aceea urmează a fi puse la baza sentinței de condamnare, or probele demonstrează vinovăția inculpatei și nu contravin prevederilor art. 93, 94 Cod de procedură penală.

La fel, a mai indicat, că legalitatea probelor obținute cu autorizarea judecătorului de instrucție nu au fost contestate în modul prevăzut de lege de către partea apărării la etapele respective ale procesului penal.

În asemenea circumstanțe, apelantul a considerat că instanța de fond eronat și în mod pripit a ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatei lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2016, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de procuror, cu menținerea sentinței.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind achitarea inculpatei Zencenco Inga Vladimir de sub învinuirea imputată în art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

În acest sens, instanța de apel a conchis că probatoriul administrat în cauză și verificat în ședința de judecată, nu confirmă vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii, concluzie probată prin declarațiile inculpatei, ale martorului XXXXXX, cât și prin procesul-verbal de documentare a convorbirilor telefonice din 01.02.2012 (f. d. 61, vol. I), întocmit la examinarea unei alte cauze penale cu XXXXXX pornită la 25.01.2012 cu anexarea stenogramelor; procesul-verbal de apreciere a importanței informației culese din 01.02.2012 (f. d. 122, vol. I); procesul-verbal de documentare a convorbirilor telefonice din 01.02.2012 (f. d. 124, vol. I), întocmit la examinarea unei alte cauze penale cu XXXXXX pornită la 25.01.2012; procesul-verbal de apreciere a importanței informației culese din 01.02.2012 (f. d. 134, vol. I), procesul-verbal de documentare a convorbirilor telefonice din 01.02.2012 (f. d. 135, vol. I), întocmit la examinarea unei alte cauze penale cu nr. 2012535012 pornită la 25.01.2012; procesul-verbal de apreciere a importanței informației culese din 01.02.2012 (f. d. 148, vol. I).

Reieșind din cumulul de probe cercetate suplimentar în cadrul ședinței de apel, instanța de apel a concluzionat că apelul procurorului este neîntemeiat, fiind bazat pe presupuneri neargumentate și fără a avea vreun suport juridic probant, deoarece s-a constatat că, nici în cadrul urmăririi penale și nici pe parcursul cercetării judecătorești, de către organul de urmărire penală nu au fost prezentate probe privind vinovăția inculpatei.

Instanța de apel, notificând prevederile art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală, precum și norma penală prevăzută de art. 220 Cod penal (latura obiectivă, latura subiectivă), a relevat că, din conținutul ordonanței de punere sub învinuire organul de urmărire penală nu a explicat clar prin ce s-a manifestat latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii incriminate inculpatei, totodată, menționând că, instanța de fond corect a statuat că în speță acuzarea nu a prezentat probe verosimile care ar dovedea faptul că inculpata a îndemnat ori a înlesnit practicarea prostituției, ori a tras foloase de pe urma practicării prostituției, nu a prezentat probe care să demonstreze intenția directă-unică și urmărirea scopului de a exploata două sau mai multe persoane și în acest sens nu au fost reținute argumentele invocate de acuzare cu privire la faptul că aprecierea probelor este nejustificată, care nu corespunde circumstanțelor cazului în coroborare cu probele prezentate în cadrul cercetării judecătorești de către partea acuzării și

care dovedesc incontestabil vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii imputate.

Instanța de apel nu a reținut argumentul apelantului, precum că la baza sentinței instanța de fond s-a bazat doar pe declarațiile inculpatei, care urmau a fi apreciate critic, deoarece nu au fost prezentate probe care ar dovedi vinovăția inculpatei, iar toate dubiile apărute în cadrul procesului penal s-au interpretat în favoare inculpatei.

De asemenea, instanța a concluzionat, că nu există probe ce ar confirma vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii, or interceptările și înregistrările telefonice efectuate în perioada 28.01.2012 – 31.01.2012 puse la baza învinuirii inculpatei administrate la etapa urmăririi penale și examinate în cadrul cercetării judecătorești, au fost obținute în urma efectuării măsurilor speciale de investigații în cauză penală cu XXXXXX pornită la 25.01.2012, fără a fi clar în baza cărei ordonanțe s-a dispus și în baza cărui demers a procurorului s-a solicitat autorizarea acestor interceptări, în baza cărei încheieri a judecătorului de instrucție au fost autorizate interceptările și înregistrările convorbirilor telefonice, care este conținutul acestor interceptări, unde este suportul în original al acestor interceptări CD-1518 și CD-1578; CD 1600 (ultimele două lipsesc chiar și în copii de la materialele cauzei penale respective), pe câte file s-au anexat stenogramele la procesul-verbal de documentare a convorbirilor telefonice, în baza căror acte procesuale au fost anexate acestea la prezenta cauză penală din care cauză penală nr. XXXXXX sau nr. XXXXXX.

Prin urmare, instanța de apel nu a reținut argumentul invocat de acuzatorul de stat, precum că probele au fost acumulate de către organul de urmărire penală în strictă conformitate cu prevederile legislației procesual penale, or instanța de fond corect a ajuns la concluzia că acestea nu au fost dobândite în modul stabilit de Codul de procedură penală și nu puteau fi puse la baza sentinței.

Cât privește declarațiile martorului XXXXXX, instanța de apel a considerat corectă concluzia primei instanțe care le-a apreciat critic referitor la faptul că, la una din întrebările procurorului a spus scopul întâlnirii sale a fost acordarea serviciilor sexuale, serviciile urmau a fi achitate de către clienți, clienții bani nu au achitat, iar la altă întrebare a procurorului a spus că suma care urma să fie achitată a fost achitată parțial, că nu ține minte de cine a fost audiată în calitate de martor, invocând că a fost audiată în calitate de martor la CCTP, or conform procesului-verbal de audiere a martorului XXXXXX, anexat la materialele dosarului, aceasta a fost audiată la data de 23.01.2013 în biroul de serviciu al procurorului secției combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale (f.d. 33- 35, vol. II).

6. Decizia instanței de apel pronunțată la data de 31 octombrie 2016, este atacată cu recurs ordinar de către procuror la data de 08 noiembrie 2016, care solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, invocând prevederile de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală -

instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În motivarea recursului invocă următoarele argumente:

– neîntemeiat s-a concluzionat de către instanțele de fond, că ordonanța de punere sub învinuire este contrară prevederilor art. 281 Cod de procedură penală, menționând că, învinuirea este clară, fiind descrise modul de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterului vinei, și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei;

– instanțele de judecată contrar prevederilor art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală au examinat cauza nu în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu, contrar art. 394 alin. (3) Cod de procedură penală nu au indicat învinuirea corectă pe baza căreia cauza în privința inculpatei a fost trimisă în judecată;

– consideră că, cumulul de probe administrat de către organul de urmărire penală și prezentat de către acuzatorul de stat în sprijinul învinuirii demonstrează vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii imputate, precum declarațiile martorului XXXXXX, cât și materialele cauzei, cărora instanța de apel le-a dat o apreciere eronată;

– instanța de apel nu a luat în considerație că acțiunile incriminate prin rechizitoriu constituie componența de infracțiune prevăzută de art. 220 Cod penal, persistă latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii;

– instanța de apel și-a întemeiat soluția prin aprecieri informale, cu caracter generic, prin formule succinte și abstracte, evitând să se pronunțe concret la motivele invocate în apel.

7. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează, că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Recurentul invocă temeiul de drept prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit căruia „*hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*”.

Colegiul penal, analizând decizia atacată, conchide că temeiul prevăzut de norma menționată supra, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în

hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

În această ordine de idei, Colegiul remarcă că potrivit normelor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Din materialele cauzei penale, Colegiul lărgit constată că Zencenco Inga Vladimir a fost pusă sub învinuire în baza art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal - *proxenetism, adică îndemnarea la practicarea prostituției și înlesnirea la practicarea prostituției de către o altă persoană acțiuni săvârșite față de două sau mai multe persoane*, iar prima instanță a pronunțat o sentință de achitare în privința lui Zencenco Inga Vladimir de sub învinuirea imputată, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, soluție menținută de către instanța de apel, care a reținut, că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând asupra nevinovăției inculpatei de săvârșirea infracțiunii imputate.

Analizând decizia atacată, Colegiul lărgit consideră, că instanța de apel legal și întemeiat a menținut hotărârea primei instanțe, deoarece la judecarea apelului declarat de inculpat, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 5 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Mai mult ca atât, instanța de recurs reține și faptul, că argumentele invocate de recurent au constituit obiect al examinării la judecarea cauzei în prima instanță și în instanța de apel, și asupra acestora instanțele judecătorești s-au expus argumentat în hotărârile pronunțate.

Totodată, Colegiul relevă, că instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțe, acestea fiind atribuții exclusive ale instanțelor de fond.

Astfel, Colegiul nu se va expune referitor la argumentul procurorului, precum că atât prima instanță, cât și instanța de apel nu a reflectat învinuirea care a fost adusă inculpatei potrivit rechizitoriului, examinând cauza contrar prevederilor art. 394 alin.(3) pc.1) Cod de procedură penală, deoarece potrivit art.427 alin. (2) temeiurile menționate la alin.(1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Colegiul lărgit consideră necesar de a reitera faptul constatat de către instanțele de fond, care au concluzionat că, în acțiunile inculpatei Zencenco Inga Vladimir nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal, iar acuzarea de stat nu a prezentat probe pertinente și concludente, care apreciate conform prevederilor art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală să dovedească faptul, că inculpata a îndemnat ori a înlesnit practicarea prostituției, ori a tras foloase de pe urma practicării prostituției, deoarece, potrivit analizei înfăptuite de către instanțele judecătorești, probele administrate de către acuzatorul de stat prezintă presupuneri și nu au fost dobândite în modul stabilit de Codul de procedură penală.

Colegiul penal, de asemenea, ține se atragă atenția asupra prevederilor art. 8 alin. (2) Cod de procedură penală, care stipulează că nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa, deoarece acuzarea urmează să prezinte probe care ar confirma vinovăția persoanei de săvârșirea unei culpe, dar nu invers.

În acest sens, Colegiul penal menționează și jurisprudența CtEDO, bazată pe prevederile art. 6 parag.1 al Convenției, care impune, printre altele, ca, în îndeplinirea funcțiilor lor, membrii unui tribunal să nu pornească de la ideea preconcepută că cel trimis în judecată a comis actul incriminat; **sarcina probei revine acuzării**, iar de situația îndoielnică beneficiază cel acuzat (*in dubio pro reo*). În plus, „acuzarea” este cea care trebuie să-i indice persoanei acuzate faptele ce i se impută, pentru ca, astfel, aceasta să fie în măsură să-și pregătească apărarea în consecință; ea trebuie să ofere suficiente probe care să fundamenteze o eventuală declarație de culpabilitate (*CEDH, 06 decembrie 1988, Berbera, Messegue et Jabardo c/Espagne*).

Colegiul penal consideră de asemenea necesar de a menționa faptul, că la caz este aplicabilă și jurisprudența în materie penală a Curții Europene, și anume, în cauza *Adrian Constantin vs. România*, Hotărârea din 12.04.2011, unde Curtea a subliniat încă o dată, „... rolul fundamental pe care îl are rechizitoriul, ca act de acuzare, reamintind faptul că paragraful 3 al articolului 6 din Convenție recunoaște dreptul acuzatului de a fi informat oficial nu numai cu privire la învinuirile ce i se aduc, ci și cu privire la încadrarea juridică a faptelor sale. *Informarea precisă și completă reprezintă o condiție esențială pentru a se asigura echitatea procedurilor.*”

Astfel, instanțele judecătorești sunt obligate să verifice respectarea în această parte a exigențelor legale, ținând cont și de prevederile art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene, potrivit căruia - „... orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și

imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa”.

În aceste condiții instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unor erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursul ordinar declarat de procuror urmează a fi respins ca inadmisibil.

8. În temeiul art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE :

Se respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui **Zencenco Inga Vladimir**.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la data de **27 aprilie 2017**.

Președinte

Ursache Petru

Judecător

Toma Nadejda

Judecător

Alerguș Constantin

Judecător

Timofti Vladimir

Judecător

Moraru Petru